

[Lysholt Hansen.]

selvfølge, at resultatet af en sådan undersøgelse også tages op til bedømmelse af en uvildig instans. Gør man ikke det, overlader folketinget det til hver enkelt borger ikke alene selv at bedømme sagen, men også at dømme i sagen, og jeg tror, at hverken regering eller folketing er tjent med en sådan afslutning på denne affære.

Jeg forstår udmærket, at SF har formuleret sin forespørgsel i de 3 punkter. Kommissionsdomstolens beretning viser jo klart, at det i uhyggelig grad har knirket med kontakten mellem de forskellige ministerier og mellem embedsmændene inden for samme ministerium såvel som med ministrene. Men da ansvarsrækkefølgen i dette land traditionsmæssigt som bekendt er borgernes ansvar over for embedsmændene, embedsmændenes ansvar over for ministrene, ministrenes ansvar over for folketinget og endelig i sidste instans folketingets ansvar over for borgerne på valgdagen, så er jeg bange for, at en diskussion her i salen om de i SF's forespørgsel nævnte forhold let vil komme til at forflygtige den side af sagen, der mere end noget andet er folketingets, nemlig at skabe grundlag for en afklaring af ministerens og dermed regeringens forhold til folketinget, om ministeren i denne sag har givet finansudvalget og dermed folketinget de rigtige oplysninger og alle de oplysninger, der var relevante for folketingets stillingtagen.

Efter at have læst regeringens bedømmelse af den afgivne beretning er jeg blevet bestyrket i min opfattelse af, at sigtet med undersøgelsen for regeringen har været at få styrket sit eget alibi ved at kunne henviser til nogle uheld og fejl, begået af embedsmænd, men på den måde klarer man ikke frisag over for folketinget. Her må ministeren og ikke embedsmændene stå inde for rigtigheden af de oplysninger, der afgives, og for undladelse af at give oplysninger, der kan være af betydning i en sag. Det er dette ansvar, regeringen kryber uden om i sin bedømmelse af kommissionsdomstolens beretning, bl. a. ved til slut at meddele, at sagen fra 1. maj har fået konsekvenser for en af de implicerede embedsmænd og hans arbejdsområde. I øvrigt er regeringens bedømmelse jo følgende, som jeg gerne vil citere:

„Regeringen har ikke fundet grundlag for at antage, at der af nogen, som har været impliceret i sagens behandling, er udvist noget forhold, som de vil kunne drages til ansvar for.“

Så vidt denne bedømmelse går på embedsmændene, er regeringen sikkert i sin ret til selv at konkludere således, og jeg skal ikke kommentere denne konklusion. Men går konklusionen også på boligministerens andel i sagens behandling, så synes jeg, det er utilstedeligt, at regeringen og herunder boligministeren selv sætter sig til doms over, om der er udvist noget forhold, som ministeren kan drages til ansvar for. Jeg finder det utilstedeligt, fordi regeringen ikke kan have noget kendskab til de præmisser, den i erklæringen anfører for sin konklusion. Regeringen siger nemlig i sin erklæring, at de unøjagtigheder, der er påvist — jeg citerer:

„efter regeringens opfattelse har været uden betydning for finansudvalgets behandling af sagen.“

Jeg spørger: med hvilken ret afgiver regeringen en sådan erklæring og på hvilken baggrund? Det kan ikke være ud fra kommissionsdomstolens beretning, da denne domstol ikke har og ikke har kunnet beskæftige sig med denne sags behandling i finansudvalget. Regeringen er ligeledes selv uden kendskab til finansudvalgets behandling af sagen og er derfor helt inkompetent til at afgøre, hvilke forhold der har haft betydning for de enkelte partiers stillingtagen i denne sag. Men ikke mindst er regeringen ude af stand til at udtale sig om, hvilke forhold der har været afgørende for bl. a. mit partis og min gruppes stillingtagen i finansudvalget.

Men jeg vil da gerne her udtale, at netop forhandlingerne med boligministeren og finansministeren i finansudvalget var udslagsgivende for, at de socialdemokratiske medlemmer af finansudvalget måtte anbefale vor gruppe at undlade at stemme først for lejemålet og senere for købet af kildeskattehuset. Lad mig gentage, hvad jeg sagde i finansudvalget den 21. august under samrådet med boligministeren og finansministeren. Jeg sagde, at socialdemokratiet vil ikke stille sig hindrende i vejen for fremskaffelse af de nødvendige lokaler, men vi mener ikke, at sagen har fået en rimelig